

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2018/ <i>MJK</i>
Datum van uitspraak
27 april 2018
Rolnummer
2016/AB/1219

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

[COVER 01-00001141861-0001-0016-01-01-1]

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

D

ian

Appellant op hoofdberoep,
Geïntimeerde op incidenteel beroep,
In persoon verschenen en bijgestaan door mr. VERHELST Inger en mr VAN LOON Wouter,
advocaten te 2600 BERCHEM (ANTWERPEN), Posthofbrug 12 4e verd.

tegen

V

Geïntimeerde op hoofdberoep,
Appellante op incidenteel beroep,
In persoon verschenen en bijgestaan door mr. MORTIER Karel, advocaat, loco mr. DELPORTE
Christiaan, advocaat te 1170 BRUSSEL, Terhulpesteenweg 181/24

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op 07-10-2016 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 2e kamer (A.R. 13/15015/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 30 december 2016,
- de conclusies voor de appellant,
- de conclusies voor de geïntimeerde,
- de voorgelegde stukken.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 09 maart 2018, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op 30 maart 2018, doch uitgesproken op heden.

I. FEITEN

1.-

Mevrouw V: is op 1 september 1994 in dienst getreden van de FOD Justitie.

Vanaf 3 juni 1997 werd zij aangesteld als assistent – onderzoekster in het Nationaal Instituut voor de Criminologie en de Criminalistiek (hierna genoemd het NICC), om vanaf 4 februari 2000 aangesteld te worden als hoofd van de hoofdafdeling criminologie van het NICC.

2.-

Het NICC omvatte op dat ogenblik twee hoofdafdelingen, naast de afdeling criminologie ook de afdeling criminalistiek.

Boven deze hoofdafdelingen staat de directeur-generaal.

Mevrouw V: was vanaf 11 april 2005 tot 20 juli 2007 waarnemend directeur-generaal van het NICC, tot op het ogenblik dat de heer D het mandaat van directeur-generaal toegewezen kreeg.

3.-

Begin 2009 werd het NICC hervormd, in die zin dat de vroegere hoofdafdelingen criminologie en criminalistiek werden omgevormd tot operationele directies criminologie en criminalistiek, aan het hoofd van elk waarvan een operationeel directeur zou staan.

Mevrouw V: stelde zich kandidaat voor de functie van operationeel directeur van de operationele directie criminologie.

Nadat mevrouw V: door de jury die over de kandidaturen diende te oordelen werd gehoord, vernam zij op 20 augustus 2009 dat zij ongeschikt werd geacht voor de functie van operationeel directeur.

Op 14 oktober 2009 vorderde mevrouw V dat de Raad van State deze beslissing zou schorsen en vernietigen.

Met arrest van 18 juni 2010 vernietigde de Raad van State de beslissing van de jury van het NICC om mevrouw V op de lijst van ongeschikte kandidaten te plaatsen voor de functie van operationeel directeur criminologie.

Nadat de kandidatuur opnieuw open was verklaard, stelde mevrouw V zich niet opnieuw kandidaat.

4.-

Mevrouw V stelt dat zij vanaf het ogenblik dat zij haar kandidatuur stelde voor de functie van operationeel directeur van de operationele directie criminologie, het slachtoffer was van pesterijen door de heer D.

Op 10 juni 2010 legde zij een informele klacht neer bij de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk van de FOD Justitie.

Dit werd gevolgd door een formele klacht wegens pesterijen op het werk die mevrouw V op 19 september 2011 neerlegde tegen de heer D.

5.-

Met brief van 11 december 2012 maakte de minister van Justitie aan mevrouw V het advies van de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk van de FOD Justitie van 19 september 2012 kenbaar.

In dit advies concludeerde de heer B, preventieadviseur voor psychosociale aspecten van het werk, na uitvoerig de historiek van het probleem en de standpunten van partijen te hebben weergegeven, als volgt (eigen vertaling arbeidshof):

"Het conflict tussen Jan D. en Charlotte V. duurt reeds meerdere jaren. Het brengt spanningen met zich, bronnen van daaruit volgende psychosociale belasting voor de leden van de operationele directie Criminologie, Charlotte V. en Jan D.

Het gebrek aan overleg, van uitleg voor beslissing en de inmenging van Jan D. in het personeelsbeleid van de operationele directie Criminologie hebben een psychosociale belasting voor mevrouw Vanneste met zich gebracht. Deze gedragingen kunnen worden gekwalificeerd als gedragingen die op het werk ongewenst zijn.

Bovendien kunnen zij tot gevolg hebben 'dat de persoonlijkheid, de waardigheid of de fysieke of psychische integriteit wordt aangetast ... of dat een bedreigende, vijandige, beledigende, vernederende of kwetsende omgeving wordt gecreëerd' wat constitutief kan zijn voor moreel pestgedrag".

De heer B stelt wel vast dat sinds het aantreden van de heer M als operationeel directeur criminologie, mevrouw V geen direct contact meer heeft met de directeur-generaal, en dat de heer M bevestigd had zich bewust te zijn van de relationele problemen tussen beide personen en hij aandachtig blijft.

II. RECHTSPLEGING

6.-

Met inleidende dagvaarding van 18 oktober 2013 vorderde mevrouw V dat de arbeidsrechtbank te Brussel de heer D zou veroordelen tot betaling van 1,00 euro provisioneel schadevergoeding, meer de gerechtelijke intrest aan de wettelijke intrestvoet.

Zij vorderde verder de veroordeling van de heer D tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het te wijzen vonnis zonder enige beperking.

7.-

In haar syntheseconclusie, neergelegd op de griffie van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank van Brussel op 2 februari 2015, bepaalde mevrouw V de gevorderde schadevergoeding op 48.879,24 euro.

8.-

Met vonnis van 7 oktober 2016 verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank van Brussel de vordering van mevrouw V ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond.

Zij veroordeelde de heer D tot betaling aan mevrouw V van 23.439,62 euro bruto als schadevergoeding, te vermeerderen met de gerechtelijke intrest aan de wettelijke intrestvoet vanaf 18 oktober 2013 tot datum van volledige betaling.

De heer D werd tenslotte veroordeeld tot de kosten van het geding, door mevrouw V begroot op 3.000,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

9.-

Met verzoekschrift hoger beroep, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 30 december 2016, tekende de heer D. hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 7 oktober 2016 werd uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank van Brussel.

Hij vorderde dat het arbeidshof de vordering van mevrouw V ongegrond zou verklaren en haar zou veroordelen tot de kosten van beide aanleggen, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, in elke aanleg begroot op 3.000,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

In ondergeschikte orde vorderde hij de vordering van mevrouw V te herleiden en de kosten te compenseren.

10.-

Met beroepsconclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 5 april 2017, tekende mevrouw V incidenteel beroep aan tegen het reeds bestreden vonnis.

Zij vorderde dat de heer D zou worden veroordeeld tot betaling van 48.879,24 euro, meer de gerechtelijke intrest aan de wettelijke intrestvoet, het vonnis voor het overige te bevestigen en de heer D te veroordelen tot de kosten van het hoger beroep met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

11.-

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING

1. Het recht op schadevergoeding wegens pesten op het werk

Toepasselijke wettelijke bepalingen

12.-

Artikel 32ter, 2° van de Wet Welzijn Werknemers, zoals van toepassing op de betwisting tussen partijen, bepaalt dat voor de toepassing van deze wet onder pesterijen op het werk wordt verstaan, elk onrechtmatig en terugkerend gedrag, buiten of binnen de onderneming

of instelling, dat zich inzonderheid kan uiten in gedragingen, woorden, bedreigingen, handelingen, gebaren en eenzijdige geschriften en dat doel of gevolg heeft dat de persoonlijkheid, de waardigheid of de fysieke of psychische integriteit van een werknemer of een andere persoon waarop dit hoofdstuk van toepassing is bij de uitvoering van het werk wordt aangetast, dat zijn betrekking in gevaar wordt gebracht of dat een bedreigende, vijandige, beledigende, vernederende of kwetsende omgeving wordt gecreëerd.

13.-

Artikel 32decies § 1 eerste lid van de Wet Welzijn Werknemers kent verder aan al wie een belang kan aantonen, voor het bevoegde rechtscollege een vordering kan instellen tot toekenning van een schadevergoeding.

14.-

Artikel 32undecies eerste lid van de Wet Welzijn Werknemers bepaalt verder dat wanneer een persoon die een belang kan aantonen voor het bevoegde rechtscollege feiten aanvoert die het bestaan van geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk kunnen doen vermoeden, valt de bewijslast dat er zich geen geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk hebben voorgedaan ten laste van de verweerder.

Toepassing

15.-

Uit voornoemde wettelijke bepalingen volgt dat het slachtoffer van onder andere pesterijen op het werk betaling kan vorderen van een schadevergoeding, waarbij in beginsel de algemene regel geldt met toepassing waarvan de partij die betaling vordert van dergelijke schadevergoeding, het bewijs dient te leveren van een fout van de partij van wie zij schadevergoeding vordert, tevens van het bestaan en van de omvang van de schade die zij geleden heeft, en tenslotte van het oorzakelijk verband tussen fout en schade.

Specifiek voor de vordering tot betaling van een schadevergoeding wegens pesten op het werk is dat wat de fout betreft de bewijslast verschuift naar degene die als pester wordt aangeduid, van zodra het slachtoffer van het pestgedrag feiten aanvoert die het bestaan van pesterijen kunnen doen vermoeden.

In voorliggende betwisting betekent dit dat eerst dient te worden onderzocht of mevrouw V feiten aanvoert die het bestaan van pesterijen door de heer D kunnen doen vermoeden, en indien dit wordt aangetoond, vervolgens of de heer C aantoon

dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan pesterijen op het werk ten aanzien van mevrouw V

Voert mevrouw V : feiten aan die het bestaan van pesterijen kunnen doen vermoeden?

16.-

De tekst van artikel 32undecies eerste lid van de Wet Welzijn Werknemers maakt duidelijk dat op mevrouw V enkel een aanvoeringslast rust, wat iets anders is dan een bewijslast: zij moet niets meer en niets minder doen dan feiten aanvoeren die het bestaan van pesterijen kunnen doen vermoeden.

Bovendien moet uit de aangevoerde feiten geen pestgedrag blijken, het volstaat dat de aangevoerde feiten het bestaan van pesterijen kunnen doen vermoeden.

17.-

Naar het oordeel van het arbeidshof blijkt uit het verslag van de heer B preventieadviseur voor psychosociale aspecten op het werk, onmiskenbaar dat mevrouw V feiten aanvoert die het bestaan van pesterijen kunnen doen vermoeden.

In voornoemd verslag concludeert de preventieadviseur ondubbelzinnig:

“Het conflict tussen Jan D. en Charlotte V. duurt reeds meerdere jaren. Het brengt spanningen met zich, bronnen van daaruit volgende psychosociale belasting voor de leden van de operationele directie Criminologie, Charlotte V. en Jan D.

Het gebrek aan overleg, van uitleg voor beslissing en de Inmenging van Jan D. in het personeelsbeleid van de operationele directie Criminologie hebben een psychosociale belasting voor mevrouw V. met zich gebracht. Deze gedragingen kunnen worden gekwalificeerd als gedragingen die op het werk ongewenst zijn.

Bovendien kunnen zij tot gevolg hebben ‘dat de persoonlijkheid, de waardigheid of de fysieke of psychische integriteit wordt aangetast ... of dat een bedreigende, vijandige, beledigende, vernederende of kwetsende omgeving wordt gecreëerd’ wat constitutief kan zijn voor moreel pestgedrag”.

18.-

Geen enkel element in het verslag of de conclusie van de preventieadviseur laat toe te twijfelen aan de juistheid van zijn bevindingen of aan zijn onpartijdigheid.

Het blijkt dat hij kennis heeft genomen van de feiten en van de standpunten van beide partijen, die hij ook weergeeft.

19.-

Ten onrechte leest de heer D. in de conclusie van de preventieadviseur niet meer dan het bestaan van conflict tussen hemzelf en mevrouw V. dat voor beide partijen een psychosociale belasting met zich brengen. Aldus miskent hij de tweede alinea van de conclusie:

“Het gebrek aan overleg, van uitleg voor beslissing en de inmenging van Jan D. in het personeelsbeleid van de operationele directie Criminologie hebben een psychosociale belasting voor mevrouw V. met zich gebracht. Deze gedragingen kunnen worden gekwalificeerd als gedragingen die op het werk ongewenst zijn.”

In deze alinea wordt immers duidelijk gewezen op gedragingen van uitsluitend de heer D. die in hoofde van uitsluitend mevrouw V. een psychosociale belasting mee hebben gebracht.

20.-

Evenzeer ten onrechte stelt de heer D. dat uit het verslag van de preventieadviseur geen feiten kunnen worden gehaald die wijzen op het bestaan van pesterijen daar enkel melding zou worden gemaakt van vage feiten.

Ook dit argument berust op een foutieve lezing van het verslag.

Zo stelt de preventieadviseur op pagina 5 van zijn verslag dat de reactie van de heer D. op het feit dat medewerkers van mevrouw V. rechtstreeks contact opnemen, waarna hij zelf beslissingen nam, ongepast was: deze ingrepen waarbij mevrouw V. werd genegeerd verhoogden haar wantrouwen en slecht bevinden.

Ook naar aanleiding van het feit dat mevrouw V. door de jury van het NICC (waar de heer D. deel van uitmaakte) ongeschikt werd verklaard voor de functie van operationeel directeur criminologie liet de heer D. volgens de preventieadviseur na de juiste maatregelen te nemen:

“De afwezigheid van beheer van de mislukking van Charlotte V. bij het assessment en de vaagheid over het voortzetten van haar functie vormen een psychosociale belasting voor

de klaagster. Jan D is verantwoordelijk voor deze psychosociale belasting, hij is eveneens verantwoordelijk voor de omkadering aan te brengen aan zijn ondergeschikten."

(pagina 7)

Toont de heer D aan dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan pesterijen op het werk ten aanzien van mevrouw V ?

21.-

Nu het arbeidshof aanvaardt dat mevrouw V feiten aanvoert die het bestaan van pesterijen kunnen doen vermoeden, rust met toepassing van artikel 32undecies eerste lid van de Wet Welzijn Werknemers de bewijslast dat er zich geen pesterijen op het werk hebben voorgedaan, op de heer D

Naar het oordeel van het arbeidshof toont de heer D niet, en alleszins niet op afdoende wijze aan dat dergelijke pesterijen zich niet hebben voorgedaan.

22.-

Bewezen moet worden dat de feiten die door het slachtoffer worden aangevoerd en die het bestaan van pesterijen kunnen doen vermoeden, ofwel niet hebben plaatsgehad, ofwel geen pestgedrag uitmaken, bijvoorbeeld omdat zij de loutere uitdrukking zijn van de uitoefening van werkgeversgezag of gezag van een hiërarchische meerdere.

In het verslag van de preventieadviseur worden na onderzoek van de stukken en de standpunten van partijen samengevat volgende feiten weerhouden die het bestaan van pesten kunnen doen vermoeden:

"Het gebrek aan overleg, van uitleg voor beslissing en de inmenging van Jan D in het personeelsbeleid van de operationele directie Criminologie hebben een psychosociale belasting voor mevrouw V met zich gebracht. Deze gedragingen kunnen worden gekwalificeerd als gedragingen die op het werk ongewenst zijn."

Het is bijgevolg aan de heer D om aan te tonen dat de elementen die worden aangehaald als feiten die het bestaan van pesten kunnen doen vermoeden, hetzij niet met de waarheid overeenstemmen, hetzij loutere uitdrukkingen van de uitoefening van gezag van een hiërarchische meerdere.

23.-

Naar het oordeel van het arbeidshof toont de heer D niet overtuigend aan dat hij zich niet gemengd heeft in het beleid van de afdeling van mevrouw V

Typerend voor zijn houding is de situatie rond het tijdsregistratiesysteem, waar de heer D uit een opmerking van mevrouw V over dit systeem concludeerde dat de implementatie boven haar petje ging, en dit breed ging communiceren waardoor de twijfel ontstond over de bekwaamheid van mevrouw V om de afdeling te leiden.

Hij geeft ook geen verklaring voor het feit dat hij meermaals zelf beslissingen neemt over projecten en opleidingen van medewerkers, waarvoor het mevrouw V was die diende te oordelen.

24.-

Voor het arbeidshof komt uit de uitvoerige bundels van partijen, en de analyse van elk feit en bericht, waarbij zout wordt gelegd op zelfs het meest onbeduidende detail, een beeld van de heer D naar voor als iemand die onder het mom van goedwillendheid ten opzichte van mevrouw V en het belang van het NICC de reputatie van mevrouw V – en andere medewerkers zoals mevrouw L – die een gelijkaardige positie als mevrouw Vanneste bekleedde in de afdeling criminalistiek – in twijfel trok.

Dergelijk gedrag is onmiskenbaar te aanzien als pestgedrag in hoofde van de heer D zoals uitdrukkelijk bevestigd in het verslag van de preventieadviseur:

“Bovendien kunnen zij tot gevolg hebben ‘dat de persoonlijkheid, de waardigheid of de fysieke of psychische integriteit wordt aangetast ... of dat een bedreigende, vijandige, beledigende, vernederende of kwetsende omgeving wordt gecreëerd’ wat constitutief kan zijn voor moreel pestgedrag”.

25.-

Het arbeidshof sluit zich verder aan bij de pertinente analyse van de arbeidsrechtbank die op grond van specifieke elementen eveneens oordeelt dat de heer D faalt in zijn bewijslast dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan feitelijkheden die als pesterijen kunnen worden beschouwd.

Terecht stelt de arbeidsrechtbank dat uit de door haar weerhouden specifieke elementen blijkt dat het verweer van de heer D er in essentie op neer komt dat hij de leidinggevende capaciteiten van mevrouw V in vraag stelt, dat uit deze feiten

hoogstens kan worden geconcludeerd dat mevrouw V niet altijd optimaal functioneerde, doch dat deze feiten noch een rechtvaardigingsgrond zijn voor het pestgedrag van de heer D, noch een voldoende bewijs dat er geen pesterijen hebben plaatsgevonden.

26.-

Samen met de arbeidsrechtbank acht het arbeidshof het bewezen dat de heer D op diverse tijdstippen zich schuldig heeft gemaakt aan een onredelijke bevoegdheidsuitoefening, ten gevolge waarvan mevrouw V in een psychosociaal belastende omgeving heeft moeten functioneren en waardoor haar psychische en morele integriteit werd aangetast.

2. De begroting van de schadevergoeding

27.-

Artikel 32decies § 1 eerste lid van de Wet Welzijn Werknemers zoals van toepassing op deze betwisting, bepaalt dat aan al wie een belang kan aantonen, voor het bevoegde rechtscollege een vordering kan instellen tot toekenning van een schadevergoeding.

Terecht stellen zowel de arbeidsrechtbank als de heer D dat mevrouw V zich niet kan beroepen op het nieuwe artikel 32decies van de Wet Welzijn Werknemers, daar dit slechts van toepassing is vanaf 1 september 2014, zodat het aan mevrouw V toekomt haar werkelijke schade te bewijzen.

28.-

Waar de fout van de heer D het bestaan van de – morele en materiele – schade die door mevrouw V werd geleden en het oorzakelijk verband tussen de fout en de schade niet ernstig ter discussie kunnen staan, is er wel discussie over de omvang van de schade die zij geleden heeft.

29.-

Mevrouw V vordert een totaal bedrag aan schadevergoeding van 48.879,24 euro, samengesteld als volgt:

1.240,00 euro kosten sessies psycholoog

29.084,22 euro verlies aan kans op promotie en daaraan verbonden inkomstenverlies

25.000,00 euro morele schade.

30.-

De vordering tot terugbetaling van de kosten van de sessies met een psycholoog dienen als ongegrond te worden afgewezen.

Het staat immers niet vast dat deze kosten veroorzaakt werden door het gedrag van de heer D.

31.-

Wat het verlies aan inkomsten ten gevolge van de gemiste promotie betreft, dient vooreerst te worden vastgesteld dat uit het enkele feit dat mevrouw V door de eerste examencommissie als ongeschikt werd beschouwd, niet kan worden afgeleid dat zij de verhoopte functie had kunnen behalen indien zij wel geschikt was verklaard.

Op de tweede plaats dient er rekening mee te worden gehouden dat mevrouw V geen gebruik heeft gemaakt van de tweede kans die haar werd geboden, door na de vernietiging door de Raad van State van haar beoordeling, opnieuw deel te nemen aan de selectie voor de functie die zij ambieerde.

Ook dit onderdeel van haar vordering dient als ongegrond te worden afgewezen.

32.-

Dat mevrouw V onder de houding van de heer C gedurende lange tijd geleden heeft, heeft tot gevolg dat zij aanspraak kan maken op een morele schadevergoeding.

Het arbeidshof is van oordeel dat de deze schadevergoeding in alle redelijkheid en billijkheid door de arbeidsrechtbank correct werd begroot.

Het bestreden vonnis dient ook wat dit betreft te worden bevestigd.

3. De kosten van het geding

33.-

Artikel 1022 derde lid Ger.W. bepaalt dat de rechter op verzoek van één van de partijen en op een met bijzondere redenen omklede beslissing het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan verminderen of verhogen, rekening houdend met de financiële draagkracht van de verliezende partij, de complexiteit van de zaak, de

contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij of het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

Het arbeidshof is van oordeel dat geen van deze hypothesen in voorliggende betwisting voorhanden is, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan worden aangehouden.

In tegenstelling tot wat mevrouw V. voorhoudt kan niet worden aanvaard dat de voorgelegde betwisting bijzonder complex zou zijn: zij heeft in wezen enkel betrekking op een vordering tot schadevergoeding, en het feit dat de conclusies nogal en de stukkenbundels bijzonder omvangrijk zijn maakt de zaak alleen mogelijk meer tijdrovend, doch daarom niet meer complex.

Het feit dat de werkelijke advocatenkosten de rechtsplegingsvergoeding ruimschoots overstijgen, maakt verder niet dat de situatie kennelijk onredelijk wordt: met toepassing van artikel 1022 eerste lid Ger.W. is de rechtsplegingsvergoeding immers geen vergoeding van de werkelijke gerechtskosten, doch enkel een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

34.-

Ten onrechte vordert de heer D. dat de gerechtskosten zouden worden gecompenseerd.

Artikel 1017 vierde lid Ger.W. bepaalt dat de kosten kunnen worden omgeslagen zoals de rechter het raadzaam oordeelt, onder andere wanneer de partijen 'onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld'.

Het arbeidshof ziet geen elementen die het raadzaam maken de kosten om te slaan.

Het enkele feit dat zowel het hoger beroep als het incidenteel beroep ongegrond worden verklaard, en evenmin het feit dat mevrouw V. uiteindelijk slechts de helft van het gevorderde bedrag toegekend krijgt, brengen geen automatische verplichting met zich voor de rechter in het algemeen en het arbeidshof in het bijzonder om de gerechtskosten te verdelen.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep van de heer D_i en het incidenteel beroep van mevrouw V ontvankelijk doch ongegrond;

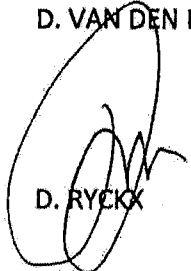
Bevestigt het bestreden vonnis in alle beschikkingen;

Verwijst de heer D_i in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van elke partij begroot op 3.000,00 euro rechtsplegingsvergoeding en aldus begroot.

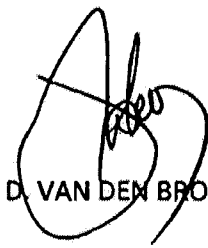

Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

D. RYCKX,	raadsheer,
R. WAEYAERT	raadsheer in sociale zaken, werkgever,
P. JOOSTEN	raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
bijgestaan door :	
D. VAN DEN BROECKE,	griffier.

D. RYCKX

D. VAN DEN BROECKE

R. WAEYAERT

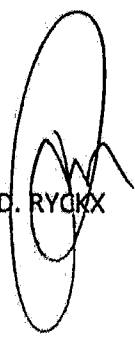
P. JOOSTEN

De heer P. JOOSTEN, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-bediende, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

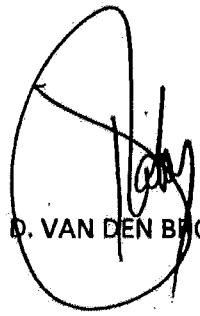
Overeenkomstig artikel 785 Gerechtelijk Wetboek wordt het arrest ondertekend door D. RYCKX, raadsheer en R. WAEYAERT, raadsheer in sociale zaken, als werkgever.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vrijdag 27 april 2018 door:

D. RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
D. VAN DEN BROECKE, griffier.

D. RYCKX

D. VAN DEN BROECKE

